

Jenni Rope

On kesäkuun ensimmäisiä päiviä ja aurinkokin paistaa välillä. Olemme uimarannalla ja ostan jätskit: Jennille mehujää ja mulle suklaatuutti.

Kolme lasta menee uimaan, vaikka vesi on varmasti vielä jäätävän kylmää. Aikomukseni on ottaa selvää, kuka on Jenni Rope (1975) ja miksi juuri sarjakuvat.

Karri Laitinen
Kuvat Jenni Ropen
luonnoskirjasta

Mistä kaikki oikein alkoi?

Kaikki alkoi Lahdessa. Eräänä kauniina päivänä noin 5 vuotta sitten kävelin koulun jälkeen kaupungin kirjaston sarjakuvaosastolle ja poimin hyllystä Jii Roikosen Mutapohja omakustanteen. Ihastuin siihen ja innostuin tekemään samantapaisia kuvia. Kaikki pienet Gnipik-lehdet olivat myös ihania. Pieni koko oli tärkeä juttu. Toiseksi halusin kai kertoa mitä ajattelin ja kokeilla min käläisiä reaktioita se muissa ihmisissä saisi aikaan. Tein isäni työpaikan kopiokoneella kaksi Hissi-lehteä. Kopiokone tuntui maailman parhaalta keksinnöltä.

Luin eilen uudesta nuorhaisesta Hissit (1994-95) ja huomasin, että niiden teemat ihmis-suhteista, kesäisestä oleskelusta jne. ovat säilyneet ja jopa vahvistuneet nykyisissä tarinoissasi. Hissin kolmosnumerossa (-96) on peräkkäin jutut liftaamisesta ja uintireisusta. Ja nyt Kemissä tämän vuotisen (-99) sarjakuvakilpailun voittaneessa tarinassa autoileva tyttö käy uimassa ja eikä sitten voi ottaa liftaria kyytiin

kun uusi mekko on kuivumassa auton antennissa. Millaista oli elellä nuorempana Lahdessa, oliko se yhtään sarjakuviesi kaltaista?

Juu... mutta kyllä niihin sarjakuviin on lisätty paljon kaunistelua ja valheita, jotta maailma tuntuisi jännemältä. Liftasin kyllä kesäisin usein. Ja sitten ajelin Ladalla kesämökille uimaan. Vesi haluaa usein tulla mun juttuihini.

Minkälainen on oikein jennimäinen sarjakuva?

Siinä seikkaillee Jennin näköinen tyttö ja kaikenlaisia tapahtuu. Puoikkaita ajatuksia, että kaikki jää vähän kesken. Ehkä intiimiä hiukan. Joskus suunnittelimme Kaltsun kanssa eroottista lännensarjakuvaa, mutta seksi on jo vähän out. Olen piirtänyt paljon ihmisiä, mutta nyt olen pyrkinyt johonkin uuteen. En vielä tiedä tarkoin mitä se

on. Viimeksi piirtämäni kuvat olivat sellaisia että niissä ei ole ollenkaan ihmisiä, vaan paljon autoteitä ja iloisia puita ja mielikuvakarttoja.

Iloisia puita...?

Iloiset puut eivät ole minkään merkiksiä. Suomalaisia ne ei taida olla. Ne on lyhyitä, suoravartisia ja lehvistö on pallonmuotoinen. Joskus saattaa olla yksi oksa, jonka päässä on hieman lehtiä.

"Joskus ajattelen että mistä aiheesta itse haluaisin lukea sarjakuvan, ja listaan asioita: marmorikuulat, soutaminen, piknik ja sitten yhdistelen niitä."

Aha. Teetkö nykyään joka päivä jotain sarjakuvaan liittyvää?

Melkein joka päivä taidan ajatella jotain sarjakuvaan liittyvää, mutta en kylläkään saa aina aikaiseksi kuin ehkä idean puolikkaan. Sitten kun alan tekemään, pitää orientoitua tarkoin ja kauan. Itse piirtäminen menee hirmu vähän aikaa.

Mitä sinä ajattelet kun ideoit. "Voi kun

tulis idea!" vai "Mitäs kummaa mulle sattuu viime kesänä"?

Varma keino on selata muistiinpanoja ja päiväkirjaa. Etsin yleensä jotain lausetta tai ajatusta, josta voisi jatkaa. Joskus ajattelen, että mistä aiheesta itse haluaisin lukea sarjakuvan ja listaan asioita: marmorikuulat, soutaminen, piknik ja sitten yhdistelen niitä.

Pidätkö luonnoskirjaa aina mukana?

On se mulla aina repussa, mutta yleensä sinne tulee vaan ihmisten puhelinnumeroita ja bisnesasioita.

Olet toimittanut Jussi S. Karjalaisen kanssa jo kolme numeroa Napa-antologiaa (1997-99), jossa on kotimaisten tekijöiden lisäksi ollut maineikkaita ulkomaamaankin eläviä. Kerro Navan tarina.

Jussin kanssa perustimme Napa-sarjakuvalehden syksyllä 1997, kun tuntui, että sopivanlaista uuden suomalaisen sarjakuvan esittelijä ei ollut. Napa puuttui. Siten sainne myös itsemme motivoitua sarjakuvan piirtämiseen, koska tiesimme että sarja tulisi julkaitua, jos ei muuten niin sitten itse. Niin tietenkin tapahtui vain jos toimittajat olivat yksimielisiä asiasta.

Onko omien ja muiden tekemien sarjakuvien julkaiseminen ollut kivaa?

Tottakai, varsinkin jos tietää, että sarjakuva, mitä teen nyt, menee siihen lehteen ja joku oikeasti lukee sen. Se tuo motivaatiota lehdä. En mä osaisi tehdä pöytälaatikkoon. Mä näytän heti kaikki uudet sarjat ystäville ja haluan että ne kehuu. Navan toimittamisessa on ihan kohtuullinen homma, sehän ei tule kuin kerran vuodessa. Useimmiten se on kivaa. Vuoden aikana kerääntyy sopivasti sarjoja, ja parhaat julkaistaan. Joskus on kyllä hankalaa tehdä päätös kuka jää pois, jos sivumäärä ei täsmää arkille. Ja joskus palautteen antaminen on inhottavan hankalaa. Mutta siinä ne olikin sitten ne huonot puolet.

Teitte myös mainion käännösvihkosien osaan Navan painosta. Millaista palautetta on tullut ulkomailta?

Ulkomailla ihmiset ovat ihastuneet käännösvihkoon ja tahtoivat ostaa sen ilman Napaa, mutta me emme ole myyneet. Siinä kun on kaikki tarinat ruu-

tujakoineen ilman kuvia. Kyllä itse Napakin on keuhuttu. Belgialainen Bries osti napaa 40 kappaletta Eurooppaan ja Amerikkaankin levitettäväksi! 40 on siis paljon. Muutenhan tuollaisten lehtien leviäminen on pientä ja hidasta.

Vähän aikaa sitten ilmestyi Miss Ginlemonin ihanat seikkailut pienessä albumina Navan kustantamana. Kuka tää Miss Ginlemon oikein on?

Se on Miss Simon Ginlemon, paljon kokenut entinen laulajatar jonka aamut, päivät, iltapäivät ja illat ovat kaikki oikeasti ihania, koska se osaa nautiskella kaikenlaisista pienistä jutuista.

Jotkut kiipeilevät vuorille tai ralliautoilevat. Ihmeelliset voimat saavat ihmiset hengaillemaan Hakaniemen rikkapysäkeillä vuodesta toiseen tai ostamaan kukkia liitienpäivinä. Mikä saa Jennin tekemään sarjakuvia?

Silloin kun harmittaa, mutta ei voi syyttää ketään toista, täytyy saada ärsytys jotenkin ulos. Siispä teen joskus katke-roiduneita tarinoita inhottavista asioista. Useimmiten kuitenkin piirrän kun opettelen piirtämään paremmin ja haluan kokeilla uusia juttuja.

Ja viimeiseksi kysymys, joka on ajoissa liikkeellä (ja vinkkinä sukulaisille): Mitä haluaisit joululahjaksi?

Haluaisin sähkönsiniset sukka housut. Niitä on erittäin hankala löytää. Kannattaa nyt jo aloittaa etsintä. Tarvitsisin myös valoisan asunnon, kunnon piirustuspyydän ikkunan eteen, keittiön, puulattian ja näkyvän puiston. En uskalla vielä ajatella enempää. ■

Pikkuilmoituksia

NAPA 02:
Olen 62-vuotias, melkein
Korkeinen, Klummi (FR),
Lännen, Mäntylä,
Kivimäki, Pärnänen,
Rappi, Rappi, Rappi,
Viljainen, Viikari

NAPATUOTTE
P.O. BOX 209
00151 HELSINKI
FINLAND

ETSITÄÄN

Pieni onkottava sarjakuvataiteilija etsitään. Oikea henkilö on: osaa piirtää, on jaksanut tehdä sarjakuvia, on tehnyt vähintään kolme sarjakuvaa, on ollut mukana jossain sarjakuvakilpailussa, on ollut mukana jossain sarjakuvakilpailussa, on ollut mukana jossain sarjakuvakilpailussa.

21. 22. 3. 1999 ja sinäkin olet mukana etsimässä sarjakuvataiteilijaa.